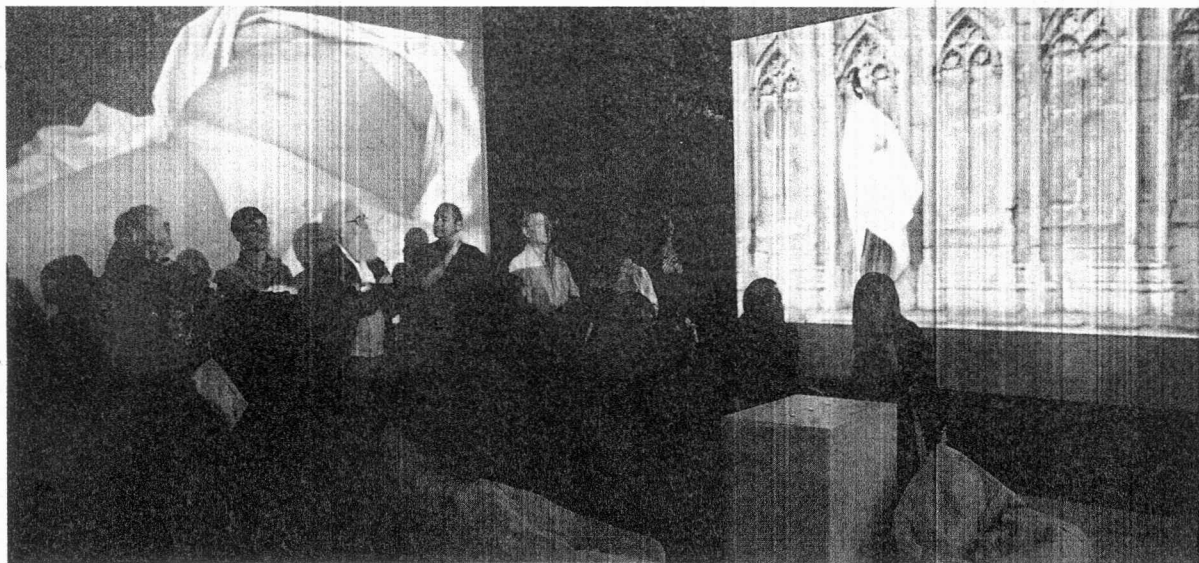

Exposicions Cristina Masanés

Limbicus

Eija-Liisa Ahtila,
Jonathan Harris
Isaki Lacuesta
/ Isa CampoBòlit
Centre d'Art
Contemporani
de Girona
La Rambla/
Dadespai
Rambla de
la Llibertat, 1Sant Nicolau
Plaça de Santa
Llúcia, 1
Girona
Fins al 12
de desembre

Les imatges d'una psicòtica en la seva solitud emocional és una de les propostes visuals que es poden veure al Bòlit de Girona

Rèptils, amfibis i humans

El sistema límbic és el sistema emocional. Gestiona respostes físiques de l'organisme davant d'estímuls emocionals. Situat a la zona més interna del cervell, aquella que en l'estat evolutiu ja compartim amb els rèptils i els amfibis, es va desenvolupar molt abans de la formació de la consciència, la raó i el córtex cerebral. La por, el plaer, l'agressió, el perill i més estats bàsics d'humans i animals depenen directament d'aquest sistema.

Limbicus és una exposició col·lectiva que es presenta al Bòlit de Girona. Aplega quatre artistes contemporanis de diverses generacions i contextos culturals que indaguen visualment entorn dels estats derivats del sistema límbic. Eija-Liisa Ahtila (Finlàndia, 1959) és una artista reconeguda que produeix instal·lacions audiovisuals

("explicar històries a l'espai", com així les anomena) que registren estats d'ànim extrems de la vida quotidiana. Amb una gran habilitat psicològica, aquesta narradora d'emocions presenta *The wind*, el relat visual del dia a dia d'una psicòtica o el registre de les emocions en el seu límit, la solitud o l'univers no compartit. En línia amb treballs anteriors com *The House* i *Where is where*, presenta una multiprojecció de tres canals amb imatges i textos seleccionats i cosits amb gran destresa que arriben, de dret, al sistema límbic de l'espectador.

Jonathan Harris (EUA, 1979), artista pluridisciplinari interessat a encreuar antropologia i tecnologia digital, aquesta vegada ha ideat un sistema per explorar i visualitzar l'interior emocional del col·lectiu

dels humans. Amb la col·laboració de Sep Kamwar, un enginyer informàtic de la Universitat de Stanford, ha creat *We feel fine*. Un cercador informàtic que explora en les xarxes socials d'última generació (concretament, la dels blocs) per mesurar la temperatura emocional del món. *We feel fine* és una base de dades en què caben més d'un milió d'emocions, que es va actualitzant a temps real, com el mateix sistema hormonal i límbic dels humans i com també la xarxa d'emocions digitals. És un treball en línia que escaneja blocs a la xarxa cada deu minuts en funció de paràmetres de cerca lingüístics, en concret, de les expressions *I feel* i *I'm feeling*. Allunyat del tòtric i amb un aire esperançador, reflecteix un dels batecs universal que circula a la xarxa. Un registre d'emocions sor-

prement comú que, després, es tracta estadísticament.

I finalment, la parella artística Isaki Lacuesta i Isa Campo (Girona i Oviedo, 1975) presenten la instal·lació interactiva *Retaule de les endevinacions*. Es tracta d'una projecció en diverses pantalles que funciona com un oracle contemporani: un mecanisme per detectar les emocions passades, presents i futures de l'espectador a través d'una actualització dels mites oraculars medievals.

Són tres registres contemporanis d'allò que els medievals anomenaven moviments de l'ànima: tres registres que, en la seva singularitat, posen en evidència que el cervell també té la seva pell animal i que aquesta ens apropa als estats bàsics de rèptils, amfibis... i també humans. *

GABINET DE CURIOSITATS

ARTUR RAMON I NAVARRO

L'últim Houellebecq

En els ambients acadèmics parisencs es debat sobre Michel Houellebecq, que acaba de guanyar el Goncourt per *El mapa i el territori*. Uns el defensen dient que és el millor autor francès des de Gracq i Céline; els altres consideren que és un muntatge publicitari i que no pertany a la tradició literària francesa, que és un bluf.

He llegit Houellebecq i sintonitzo amb la seva literatura, m'agrada més la seva sintaxi clara i el seu estil precís que els seus personatges a punt del suïcidi. A *El*

mapa i el territori, que es publicarà aviat a casa nostra, narra la història de personatges sense futur —un pintor que es fa famós, una bella editora russa, un detectiu de policia—, entre els quals es retrata a ell mateix, un recurs arriscat i transgressor que li acaba funcionant. Una novel·la rodona amb l'obsessió per l'envelliment i la mort, a la manera de Philip Roth. Houellebecq retrata també amb ironia i coneixement de causa el mercat de l'art contemporani a França i la vanitat dels artistes i dels seus agents i dels

El novel·lista Michel Houellebecq ARXIU

especuladors disfressats de col·leccionistes. L'autor de *La possibilitat d'una illa* ja ens havia atrapat amb la seva manera de narrar que s'emmira en el nostre món tecnològic i buit. Naturalment, els acadèmics francesos continuaran debatent la seva qualitat literària i alguns crítics anatomitzaran la seva darrera obra des de l'etiqueta i el prejudici. L'atacaran amb l'argument fàcil de la vanitat. Tot plegat ens fa adonar que no només a casa nostra l'èxit sempre està penalitzat. *